

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Ing. B. K.**, bytem X, zast. zmocněncem P. N., bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2013 č.j. MPSV-UM/19666/13/4S-HMP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2013 č.j. MPSV-UM/19666/13/4S-HMP **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného. Tím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 23.7.2013 č.j. MPSV-UP/1150557/13/AIS-SSL, kterým byl žalobci přiznán příspěvek na péči ve výši 4.000,-- Kč měsíčně od března 2013 dle ust. § 4 odst. 1, § 7, § 8, § 9, § 11 a § 13 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné z důvodu, že posudková komise nezohlednila zprávu ošetřující lékařky ani výsledek sociálního šetření, ze kterých vyplývá, že v důsledku prodělaného úrazu a celkově nepříznivému zdravotnímu stavu

již není schopen zvládat oblékání a obouvání, stravování a osobní aktivity. Není schopen se samostatně oblékat a obouvat, svlékat se a zouvat ani používat pomůcky k usnadnění těchto činností. Vzhledem k tomu, že se pohybuje o dvou francouzských holích, sám si nepodá ani nepřinese stravu, která je mu připravována mletím a mixováním. V případě zdravotních obtíží ztrácí i schopnost najíst se sám. Při posuzování osobní aktivity mělo být vzato v úvahu, že je schopen vstupovat do vztahu se členy rodiny, pokud za ním přijdou, pokud by však nebyl neustále podněcován, nestanovil a nedodržel by denní program. Je třeba ho denně podporovat, aby chodil, musí být posazován a podněcován k programu, který je přiměřený jeho věku. Posudková komise nevzala v úvahu ani skutečnost, která je uvedena v záznamech ošetřující lékařky, že v poslední době se u žalobce začaly objevovat i občasné stavy zmatenosti.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že při rozhodování vycházel z posudku Posudkové komise MPSV ČR v Praze ze dne 19.9.2013, dle kterého k datu vydání napadeného rozhodnutí nešlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zák. č. 108/2006 Sb., ve znění zák. č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV nebo III, šlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadovala každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nebyla schopna zvládat 5 nebo 6 základních životních potřeb. Z posudkového hodnocení vyplývá, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených právními předpisy, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků významné pro posudkový závěr. Posudek byl vypracován komisí v řádném složení a obsahuje odůvodnění míry závislosti žalobce. Z posudku je rovněž patrné, že posudková komise měla pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů. Odvolací správní orgán proto rozhodl odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit, neboť výsledek posouzení zdravotního stavu Posudkovou komisí MPSV je stěžejním podkladem pro rozhodnutí v odvolacím řízení správním. Žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že žalobce podal dne 13.3.2013 žádost o příspěvek na péči. Na základě této žádosti bylo dne 11.4.2013 provedeno sociální šetření a bylo vyžádáno posouzení zdravotního stavu žalobce pro účely příspěvku na péči u Lékařské posudkové služby PSSZ pro Prahu 10. Posudkový lékař PSSZ posoudil stupeň závislosti žalobce se závěrem, že u posuzovaného jde o osobu starší 18 let, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) zák. č. 108/2006 Sb., ve znění zák. č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni. Jde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 6 základních životních potřeb a to:

- a) mobilita
- d) stravování
- g) výkon fyziologické potřeby
- h) péče o zdraví
- i) osobní aktivity
- j) péče o domácnost.

Úřad práce České republiky – Krajská pobočka pro hl. m. Prahu vydal dne 23.7.2013 rozhodnutí č.j. MPSV-UP/1150557/13/AIS-SSV, kterým přiznal žalobci příspěvek na péči ve výši 4.000,-- Kč měsíčně od října 2013. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno žalobcem odvolání. V odvolacím řízení byl vyžádán posudek od Posudkové komise

Ministerstva práce a sociálních věcí. V posudku ze dne 17.9.2013 Posudková komise MPSV ČR v Praze uvedla, že žalobce považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Podle závěru Posudkové komise MPSV se u žalobce jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a na jeho základě potřebu každodenní pomoci, dohledu nebo péče jiné osoby při zvládání 5 základních životních potřeb –

- a) mobilitě
- f) tělesné hygieně
- g) výkonu fyziologické potřeby
- h) péči o zdraví
- j) péči o domácnost.

Dále posudková komise uvedla, že nebylo medicínské opodstatnění, proč by žalobce neovládal osobní aktivity. Žalobce byl schopen komunikovat se členy rodiny, přáteli, sousedy, kteří se vyskytují v přirozeném sociálním prostředí, v pokročilém věku se ani jiné volnočasové či pracovní aktivity nepředpokládají. Vyřizování záležitostí na úřadech není každodenní záležitost a potřeba pomoci je v tomto směru přiměřená věku, nevymykající se potřeby pomoci poskytované osobám stejné věkové kategorie. Nebylo ani medicínské opodstatnění pro nezvládání stravování, tuto činnost nelze zaměňovat s vařením, které je součástí péče o domácnost. Byl schopen si vybrat ke konzumaci hotové nápoje a potraviny, rozbalit a otevřít je, nalít si nápoj, naporcovat stravu na talíř, takto připravenou stravu a nápoj konzumovat a pít. Horní končetiny nebyly postiženy. Posudková komise uznává potřebu pomoci při osobní hygieně a to i vzhledem k zavedenému permanentnímu katetru, který vyžaduje zvýšenou hygienu. Nebylo medicínské opodstatnění pro nezvládání oblékání a obouvání. Žalobce byl schopen si vybrat přiměřené oblečení a obutí, může používat běžné dostupné pomůcky jako je nazouvací lžice, navlékač ponožek, může používat jednoduché oblečení, například v pase na gumu, na suché zipy, nazouvací boty, boty na suché zipy, boty s elastickými tkaničkami, pomůcky při zapínání knoflíků a zipů apod.

Na základě posudku Posudkové komise MPSV rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči stanoví část druhá hlava I. § 7 zákona o sociálních službách. Podle odst. 1 téhož ustanovení se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních potřeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Podle § 7 odst. 2 citovaného zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8.

Stupeň závislosti posuzuje podle § 25 odst. 2 a § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách na základě žádosti správního orgánu I. stupně příslušný orgán okresní správy sociálního zabezpečení, v odvolacím řízení potom Ministerstvo práce a sociálních věcí, které pro tento účel využívá posudkové komise (§ 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Posudková komise MPSV při posouzení stupně závislosti zpracovává posudek ve formě kvalifikovaného podkladu pro

rozhodnutí, v němž je dokumentován proces pořízení posudku, posudkový závěr a jeho odůvodnění.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 3.2.2010 č.j. 3Ads 77/2009-60 dostupný na www.nssoud.cz, na posudek závislosti osoby na péči je třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, neboť se sice jedná o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, neznamená to povinnost hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti. Jinak řečeno správní orgán nemůže bez dalšího převzít závěr posudkové komise jako pravdivý, aniž by se úplností a přesvědčivostí jeho posouzení zabýval. Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se sice správně ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení obrátil na Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí, nicméně nechal bez povšimnutí, že posudek vyhotovený Posudkovou komisí MPSV ČR, který vzal za základ svého rozhodnutí, je nedostatečný. Z posudku Posudkové komise MPSV ČR není zřejmé, na základě jakých podkladů byl učiněn závěr, že žalobce nepotřebuje pomoc při oblékání. Ze sociálního šetření a ze zprávy praktické lékařky naopak vyplývá, že žalobce potřebuje pomoc s oblékáním všech částí oděvu, rodina musí žalobce také obouvat, neboť sám si nazuje pouze pantofle. Posudková komise sice uvedla, že žalobce může při oblékání a obouvání používat běžně dostupné pomůcky, v průběhu řízení však nebylo prověřeno, zda s těmito pomůckami žalobce oblékání a obouvání zvládne.

V žalobě je namítáno, že žalobce potřebuje pomoc při stravování, a to z důvodu, že stravu je mu třeba připravovat mletím a mixováním a v případě zdravotních obtíží ztrácí rychle i schopnost se sám najíst, takže je třeba mu stravu podávat. Posudkem o zdravotním stavu v PSSZ pro Prahu 10 ze dne 16.7.2013 bylo stravování zařazeno mezi základní životní potřeby, při kterých žalobce potřebuje pomoc. Potřeba pomoci při tomto úkonu také vyplývá ze sociálního šetření, kterým bylo zjištěno, že žalobce potřebuje mletou stravu, kterou si sám nepřipraví a při zhoršení zdravotního stavu musí být krměn. Také zpráva ošetřující lékařky MUDr. Z. Š. uvádí, že žalobce je prakticky bezmocný a zcela závislý na pomoci své dcery, z čehož vyplývá, že tato pomoc je třeba i při stravování. Lékařská zpráva také upozorňuje na váhový úbytek žalobce, což nasvědčuje tomu, že pomoc při stravování je nutná.

Ze všech těchto důvodů považuje soud posudek Posudkové komise MPSV ČR za nepřesvědčivý a neúplný. Rozhodnutí žalovaného tedy bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a proto soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil.

V dalším řízení bude třeba, aby žalovaný vyžádal doplňující posudek od posudkové komise, v němž komise po přímém vyšetření žalobce znovu zhodnotí jeho schopnost zvládat úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého účastník, který měl ve věci úplný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ačkoliv

žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť tyto mu v soudním řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. dubna 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně